

На теория уикендите бяха предназначени за креватна гимнастика. Но не изтощителна, та да постави под заплаха сърцето на хора на следна възраст, а кротък секс в събота вечер, последван от същото упражнение в неделя сутрин, извършено по задължение. Този уикенд обаче не бяхме стигнали дори до този вече изтъркан ритуал, защото бях капнала от умора, а Маркърс – пиан, отгоре на всичко из къщата се разхождаха все по-нахитряващи пубертетчета. В понеделник сутринта, когато съпругът ми стоеше до прозореца на спалнята и закопчаваше ризата си, подготвяйки се да тръгне на работа, долових недоволството му.

- Печално е, когато човек започне да завижда на петела – отбеляза с горчивина и продължи да се взира в кокошките, които щъкаха в двора.

- Тъхъ – избърборих разсеяно от леглото и не отместих поглед от вестника.

- Погледни го, мръсника! Събужда се, наперено излиза от курника, изкукуригва и сгашва първата кокошка, която му попадне. Пет пари не дава, че е сестра му – може би следващата ще бъде леля му. Само го виж, Хени! Това е четвъртата, която оправя тази сутрин.

- Знам. – Сънено отпих от чая си. – Наблюдавала съм го. Ангърс също. Дано не му хрумне да вземе пример от този наперен и ненаситен пернат мъжкар.

- Не може да се отрече, че е в чудесна форма – завистливо промърмори Маркърс и още по-силно притисна нос към стъклото. – И

в отлично настроение. Нямам съмнение, че петелът Кристофър е щастлив младеж.

- Да, но какво ще кажеш за горките кокошки? Още не са отворили очи, а са принудени да се чукат.

- Съешават – поправи ме той. – Правилният термин е “съешават”.

- О, така ли? – Отместих поглед от вестника, присвих очи. – Смятам, че е много подходящ.

- Не и в твой случай – изсумтя Маркърс и се обърна към мен. – Не си се съешавала от седмици.

- Греша. – Облизах си пръста и прелистих вестника на следващата страница. – Правихме го миналата неделя.

Той въздъхна, примирено нахлузи вратовръзката си, стегна я като примка:

- Ето, виждаш ли? Толкова е *потискащо*, че знаеш кога сме се любили за последен път.

- Не е потискащо, а необходимо – подхвърлих жизнерадостно. – Недей да лъжеш. Освен това го правиш много по-често от другите семейни мъже на твоята възраст. Повярвай, не си онеправдан.

- Брей, откъде знаеш? – възмутено възкликна благоверният ми и седна на леглото, за да си обуе чорапите.

- Знам го, и то със сигурност. Откакто заживяхме тук, разбрах, че тези жени не носят на пиене. Пресушат ли една бутилка вино на обяд, са готови да си кажат и майчиното мляко – повярвай, че секс два пъти

седмично за бракувани от петнайсет години си е доста добро постижение. Повечето от местните дами не са го правили от месеци.

- Например коя? – Маркър се обърна, подтикван от любопитството, беше забравил, че ми се сърди.
- Например Софи Картър. От три месеца не е пунала на мъжа си.
- Три месеца! – страдалчески възкликна той и отново се захвана с чорапите. – Горкичкият Еди! Горкичкият стар Еди Картър! Прибира се вкъщи след ужасен ден в Ситито и след още по-ужасно пътуване с влака, скъсва си задника от работа, за да плаща ипотеката и училищните такси на децата, а в замяна иска само малко секс?
- Не забравяй, че Софи също работи – отбелязах. – Може би и тя е уморена.
- Ха! – изкиска се благоверният ми. – Мотае се в магазина за антикварни предмети на приятелката си. На това работа ли му казваш?

Предпочетох да премълча и отново забих нос във вестника. Маркър отиде в банята да се срещне, след малко пак цъфна, застана пред огледалото и вирна брадичка, за да оправи вратовръзката си:

- Все пак подозирам, че Еди бърка някъде. Редно е да му отворя очите. Като го видя следващия път във “Фокс енд Фъркин”, ще му дам няколко полезни съвета. Може да помогна и на Софи. – Той се усмихна на отражението си. – Готино гадже е, само трябва да изкара опреснителен курс и отново ще бъде в играта.

- Сигурна съм, че Еди ще ти бъде много задължен – процедих. – Също и Софи. Защо не си предложиш услугите на някое бюро по брачни консултации? Представяш ли си колко разводи ще предотвратиш? Би трябвало да те включат в програмата на Министерството на здравеопазването.

Маркър само се засмя; изсуших се от леглото и тръгнах към банята. Пътном взех хавлиена кърпа и свалих тениската. Ненадейно усетих погледа му. Той ме последва в банята и замърка:

- Знаеш ли, Хен, като заговорихме за секс, ми стана... знаеш какво. Искаш ли да...

“Мили Боже!” Шмугнах се в душкабината, завъртях докрай крановете за водата, ухилих се през запотеното стъкло и се провикнах:

- Следващия път!

След пет минути се загърнах с хавлията, омотах главата си с кърпа и се върнах в спалнята. Маркър си закопча ръкавелите и посегна за сакото.

- Не е честно – промърмори кисело.
- Понеделник сутрин е, да му се не види! Децата са в дневната, Линда ще се появи всеки момент. Освен това смятах, че ще вземеш влака в 7:48.
- Можех да хвана следващия в 7:52.
- Върхът! Отредил си точно четири минути за секс. Той се ококори:

- Кой каза, че ще го правим два пъти?

Запратих по него мократа кърпа и отидох да си измия зъбите.

ООО

След няколко минути се върнах и заварих Маркърс да попълва диаграмата на вратата на спалнята.

- Според теб това не се брои за работа, така ли? – подхвърлих уж на шега.

- Кое?

- Онова, с което Софи се занимава в антикварния магазин.

- Каква ти работа – търчи напред-назад и слага табелки на разни там боклуци. Определено не се изисква много ум като например да станеш атомен инженер. – Той оцвети в червено четири звездички – толкова се беше съсредоточил, че чак се беше изплезил.

- Да разбирам ли, че няма да възразиш, ако се захвана? – попитах и се тръснах на леглото.

- С какво? – Маркърс се извърна.

- Мисля да се върна на работа.

- Да се върнеш ли? – Той иронично се изкиска, посегна за дипломатическото си куфарче. – И какво смяташ да работиш?

- Същото като преди. – Поколебах се. – Лична секретарка.

- На кого?

- На човек, който се занимава с история на войните.

Той стисна устни, но не можа да се сдържи и избухна в смях:

- Историк... ще работиш за... - Задави се, изпусна куфарчето, плесна се по бедрото, накрая се тръшна до мен на леглото и продължи да се смее гръмогласно.

Наблюдавах го безмълвно, докато си бършеше сълзите и се давеше, и се питах дали ще повърне. Най-сетне той се поовладя.

- Божичко – възкликна задъхано, - върхът е! Направо е върхът!

Секретарка на историк, а? – Забелязах, че едва се сдържа да не прихне отново. – Ще си бъдеш тъкмо на мястото. Историята е предмет, по който... - Маркърс се изкиска и се насили да продължи: - ... по който имаш обширни познания. Я кажи, за коя битка от славното ни минало ще му разкажеш най-напред? За Кримското въстание през 1854 година ли? Или може би за Пелопонеската война?

- Не е толкова смешно! – троснах се, грабнах четката за коса и замарширувах към дрешника. – Не е необходимо да имам

специализирано образование. Бъдещият ми работодател е вуйчо на Пени и търси човек, който да организира ежедневието му. Да записва ангажиментите му, да пише писма и така нататък.

- Извинявай, извинявай. – Маркърс си избърса очите. – Сигурен съм, че ще се справиш блестящо. Нямам нищо против. И все пак... - Надигна се от леглото и отново се закикоти: - Беше много забавно. Ама много! Рязко се обърнах:

- Нямах нищо против, така ли?

- За какво?

- Да не съм вкъщи.

Маркът разпели ръце, след секунда безпомощно ги отпусна:

- Че защо да съм против? И без това ме няма по цял ден, децата са на училище...

- Дори да не са – прекъснах го, - Линда е на разположение.

- Точно така. Пък и двамата вече са тийнейджъри, да му се не види.

Прекаляваш с грижите за тях, Хени. Крайно време е да си намериш друго занимание. – Наведе се да си вземе куфарчето, раменете му отново се разтросоха. – Извинявай, но и през ум не ми минаваше, че ще се насочиш към военната история. – Без да престава да се подхилва, напъха в джоба си монетите, разпръснати върху нощното шкафче, и заприпка към стълбището. Докато слизаше, бърбореше: - Голям майтап! Оправи ми настроението за целия ден!

- По-хубаво ли е от секса? – провикнах се.

- Че откъде да знам? Забравил съм какво е секс.